Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

10 март 2016 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Процедура за европейска заповед за плащане — Регламент (ЕО) № 1896/2006 — Членове 17 и 20 — Задължения на юрисдикция, сезирана да определи юрисдикцията, териториално компетентна да се произнесе в производството след подаването на възражение от ответника срещу европейската заповед за плащане — Компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Вземане, основано на правото на обезщетение при закъснение на полет по Регламент (ЕО) № 261/2004“

По дело C-94/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Kúria (Върховен съд, Унгария) с акт от 27 февруари 2014 г., постъпил на същата дата в Съда, в рамките на производство по дело

Flight Refund Ltd

срещу

Deutsche Lufthansa AG,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič (докладчик), председател на състава, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: E. Sharpston,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за унгарското правителство, от M. Z. Fehér и G. Szima, в качеството на представители,

— за германското правителство, от T. Henze и J. Kemper, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от A.-M. Rouchaud-Joët, A. Sipos и M. Wilderspin, в качеството на представители,

* Език на производството: унгарски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 октомври 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане (ОВ L 399, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 108).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Flight Refund Ltd (наричано по-нататък „Flight Refund“) — дружество, установено в Обединеното кралство, и Deutsche Lufthansa AG (наричано по-нататък „Deutsche Lufthansa“) — дружество, установено в Германия, относно вземане за обезщетение при закъснение на полет.

Правна уредба

Международното право

3 Конвенцията за уеднаквяване на някои правила за международния въздушен превоз, сключена в Монреал на 28 май 1999 г., е подписана от Европейската общност на 9 декември 1999 г. и е одобрена от нейно име с Решение 2001/539/ЕО на Съвета от 5 април 2001 г. (ОВ L 194, стр. 38; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 8, стр. 112, наричана по-нататък „Конвенцията от Монреал“).

4 Член 19 от споменатата конвенция е озаглавен „Закъснение“ и предвижда:

„Превозвачът е отговорен за вреда, причинена от закъснение при въздушния превоз на пътници, багаж или товари. Независимо от това превозвачът не носи отговорност за вреда, причинена от закъснение, ако докаже, че той и неговите служители и агенти са взели всички мерки, които разумно биха могли да се изискват за избягване на вредата, или че е било невъзможно той или те да вземат такива мерки“.

5 Член 33, параграф 1 от същата конвенция предвижда:

„Дело за обезщетение трябва да се заведе по избор на ищеца на територията на една от държавите — страни по конвенцията, било пред съда по постоянно седалище на превозвача, или по неговото основно място на дейност, или по мястото на дейност на превозвача, чрез което е сключен договорът, или пред съда в местоназначението“.

Правото на Съюза

Регламент (ЕО) № 261/2004

6 Член 5 от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (ОВ L 46, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12,

стр. 218) е озаглавен „Отмяна“ и в параграф 1, буква в) предвижда, че при отмяна на полет съответните пътници имат право на обезщетение от оперираща въздушен превозвач в съответствие с член 7 от същия регламент.

7 Член 6 от споменатия регламент е озаглавен „Закъснение“ и предвижда някои задължения за оперираща въздушен превозвач, свързани с предлагането на помощ на съответните пътници при закъснение на полет.

8 Член 7 от същия регламент е озаглавен „Право на обезщетение“ и в параграф 1, буква в) предвижда, че когато се позоват на него, пътниците получават обезщетение от 600 EUR за всички полети над 3500 km.

Регламент № 1896/2006

9 Съображение 8 от Регламент № 1896/2006 гласи:

„Възникващите […] пречки пред достъп до ефективно правосъдие по трансгранични дела […] налагат законодателство на Общността, което да гарантира равнопоставеност на кредиторите и длъжниците в Европейския съюз“.

10 Съгласно съображение 10 от споменатия регламент:

„Създадената с настоящия регламент процедура следва да послужи като допълнително и факултативно средство за ищеца, който е свободен да прибегне до процедурата, предвидена в националното законодателство. Съответно настоящият регламент нито заменя, нито хармонизира съществуващите механизми за събиране по съдебен ред на безспорни вземания по националното законодателство“.

11 Съображение 24 от същия регламент гласи:

„Възражение, подадено в срок, следва да прекрати процедурата за европейска заповед за плащане и следва да доведе до автоматично прехвърляне на делото към обичайното гражданско производство, освен ако ищецът не е поискал изрично прекратяването на производството в такъв случай. За целите на настоящия регламент понятието за обичайното гражданско производство не следва да бъде тълкувано задължително по смисъла на националното законодателство“.

12 Член 1 от Регламент № 1896/2006 предвижда:

„1. Целта на настоящия регламент е:

а) да опрости, ускори и намали разходите за съдебни спорове по трансгранични дела, свързани с безспорни парични вземания, чрез създаването на европейска заповед за плащане;

[…]

2. Настоящият регламент не възпрепятства ищец да предяви иск по смисъла на член 4, като използва друга процедура, която съществува по законодателството на държава членка или по правото на [Съюза]“.

13 Член 2, параграф 1 от посочения регламент определя неговия обхват:

„Настоящият регламент се прилага към граждански и търговски дела по трансгранични спорове независимо от характера на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по-специално, дела, свързани с приходи, митници или административни въпроси, или отговорността на държавата за действия и бездействия при упражняване на държавната власт (acta iure imperii)“.

14 В член 5, параграф 1 от споменатия регламент се посочва, че „държава членка по произход“ означава „държавата членка, в която е издадена европейска заповед за плащане“.

15 Член 6, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 предвижда, че за целите на прилагането на същия регламент компетентността се определя в съответствие със съответните правила на правото на Съюза, и по-специално на Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

16 Съгласно член 7, параграф 2, буква е) от Регламент № 1896/2006 в молбата за издаване на европейска заповед за плащане следва да се посочат основания за компетентността.

17 Член 16, параграфи 1—3 от споменатия регламент предвижда:

„1. Ответникът може да подаде възражение срещу европейската заповед за плащане до съда по произход, като използва формуляр Е, изложен в приложение VI, което му се предоставя заедно с европейската заповед за плащане.

2. Възражението се изпраща в 30-дневен срок от връчването на заповедта на ответника.

3. Ответникът посочва във възражението, че той оспорва вземането, без да указва причините за това“.

18 Член 17 от посочения регламент е озаглавен „Последици от подаването на възражение“ и в параграфи 1 и 2 предвижда:

„1. Ако възражението е вписано в крайния срок по член 16, параграф 2, производството продължава пред компетентните съдилища на държавата членка по произход в съответствие с правилата на редовното гражданско производство, освен ако ищецът не е поискал изрично прекратяването на производството в такъв случай.

[…]

2. Прехвърлянето към гражданско производство по смисъла на параграф 1 се регулира от правото на държавата членка по произход“.

19 Член 18, параграф 1 от същия регламент гласи:

„Ако в срока по член 16, параграф 2, като се вземе предвид подходящ срок за получаване на възражението, не е подадено възражение до съда по произход, съдът по произход обявява европейската заповед за плащане за подлежаща на изпълнение, като използва формуляр Ж, изложен в приложение VII. Съдът проверява датата на връчване“.

20 Член 20 от Регламент № 1896/2006 предвижда „[п]реглед в изключителни случаи“. По-специално параграф 2 от посочения член гласи: „[с]лед изтичането на крайния срок по член 16, параграф 2 ответникът […] има право да поиска преглед на европейска заповед за плащане от компетентния

съд в държавата членка по произход, когато заповедта за плащане очевидно е била издадена погрешно, като се имат предвид изискванията, предвидени в настоящия регламент или в резултат на други извънредни обстоятелства“. Съгласно член 20, параграф 3 от споменатия регламент, ако съдът прецени, че прегледът е основателен, европейската заповед за плащане е невалидна. В обратния случай, по силата на същата разпоредба, заповедта остава в сила.

21 Член 26 от посочения регламент е озаглавен „Връзка с националното процесуално право“ и гласи:

„Всички процесуални въпроси, които не са изрично разгледани в настоящия регламент, се регулират от националното законодателство“.

Регламент № 44/2001

22 Регламент № 44/2001 установява правила за компетентност, които се съдържат в глава II, и по-специално в членове 2—31 от него. Член 24 от същия се съдържа в раздел 7 от тази глава II, озаглавен „Пророгация на компетентност“, и предвижда:

„Извън компетентността, която произтича от други разпоредби на настоящия регламент, компетентен е този съд на държава членка, пред който се яви ответникът. Това правило не се прилага, когато ответникът се явява, за да оспори компетентността на съда, или когато друг съд има изключителна компетентност по силата на член 22“.

Унгарското право

Граждански процесуален кодекс

23 Правилата относно съдебната компетентност са уредени в Закон № III от 1952 г. относно Гражданския процесуален кодекс (a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény, наричан по-нататък „Гражданският процесуален кодекс“).

24 Член 45 от Гражданския процесуален кодекс гласи:

„1. При конфликт между материална и териториална компетентност, произтичащ от окончателни решения, както и при невъзможност да се установи териториално компетентната юрисдикция или още когато последната не може да разгледа делото поради отвод, следва да се отдаде предимство на определянето на компетентната юрисдикция.

2. Юрисдикцията, която е компетентна да извърши това определяне, е:

[…]

c) в случаите, различни от посочените в букви a) и b) — Kúria [Върховният съд]“.

Закон № L от 2009 г. за заповедта за плащане

25 Член 59, параграф 1 от Закон № L от 2009 г. за заповедта за плащане (a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény) предоставя компетентността за издаване на европейска заповед за плащане по Регламент № 1896/2006 на нотариусите.

26 Съгласно член 38, параграф 1 от този закон при възражение нотариусът изпраща преписката по производството на юрисдикцията, посочена от молителя в молбата за издаване на европейска заповед за плащане.

27 Член 38, параграф 3 от този закон предвижда, че когато молителят не е посочил юрисдикцията, нотариусът изпраща преписката на материално и териториално компетентната юрисдикция съгласно членове 29, 30 и 40 от Гражданския процесуален кодекс.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

28 Видно от изложеното в акта за преюдициално запитване, пътник прехвърля правото си на обезщетение при закъснение на полет, като сключва договор със специализираното в събирането на този вид обезщетения дружество Flight Refund. Това дружество подава пред унгарски нотариус молба за издаване на европейска заповед за плащане срещу Deutsche Lufthansa. Като мотив за молбата си, отнасяща се за сумата от 600 EUR, Flight Refund изтъква, че предвид прехвърленото му право има основание да претендира обезщетение от Deutsche Lufthansa поради закъснението от повече от три часа на полет LH 7626, изпълняван според предоставената на нотариуса информация по маршрута между Нюарк (Съединените щати) и Лондон Хийтроу (Обединеното кралство).

29 Нотариусът уважава молбата и издава европейска заповед за плащане срещу Deutsche Lufthansa, без да определи мястото на сключване на договора, на изпълнението му, на настъпване на вредоносното събитие, на дейността на превозвача, в рамките на която е сключен договорът, нито местоназначението на полета. Той приема, че е компетентен да издаде заповедта на основание член 33 от Конвенцията от Монреал, тъй като Унгария е страна по нея.

30 Deutsche Lufthansa подава възражение срещу заповедта, като твърди, че не изпълнява полети по посочения в молбата на Flight Refund маршрут и че по него оперираща превозвач е United Airlines Inc.

31 Нотариусът, след като пита представителя на Flight Refund коя е компетентната национална юрисдикцията след преминаване на процедурата за европейска заповед за плащане към редовно гражданско производство и същият заявява, че не може да я определи, сезира Kúria (Върховния съд), като иска той да определи териториално компетентния съд, тъй като релевантните разпоредби от Гражданския процесуален кодекс и информацията, с която разполага, не му позволяват сам да направи това.

32 Запитващата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда пет въпроса относно тълкуването на някои разпоредби от Конвенцията от Монреал, Регламент № 44/2001 и Регламент № 1896/2006. Преюдициалното запитване постъпва в Съда на 27 февруари 2014 г.

33 На 26 септември 2014 г. Flight Refund уведомява Съда, че с писмо от 5 март 2014 г. е информирало запитващата юрисдикция, че правното основание на вземането е Регламент № 261/2004, а не разпоредбите на Конвенцията от Монреал. На 21 октомври 2014 г. на основание член 101, параграф 1 от процедурния си правилник Съдът решава да поиска разяснения от запитващата юрисдикция.

34 В отговора ѝ, получен от Съда на 26 ноември 2014 г., запитващата юрисдикция, на първо място, потвърждава, че като правно основание за вземането си Flight Refund е посочило членове 6 и 7 от Регламент № 261/2004, а не разпоредбите на Конвенцията от Монреал. С оглед на това запитващата юрисдикция оттегля три от петте поставени от нея въпроса, като преформулира единия от двата въпроса, които запазва.

35 На второ място, запитващата юрисдикция подчертава, че не разполага с друга информация за съответния полет, освен тази, която вече е изложила в акта за преюдициално запитване. Тя отбелязва, че националното право не допуска в хода на производство за определяне на териториално компетентен съд да се установяват други обстоятелства, свързани с разглеждането на делото по същество.

36 Запитващата юрисдикция изразява съмнения и относно правилата за международна компетентност, приложими към процедурата за европейска заповед за плащане в случаите, когато с нея се предявява вземане на основание Регламент № 261/2004. Тя счита, че нотариусът е издал европейската заповед за плащане в нарушение на член 6 от Регламент № 1896/2006, съгласно който той е трябвало да разгледа и въпроса за компетентността на унгарските юрисдикции по Регламент № 44/2001.

37 Запитващата юрисдикция иска да се установи кои са приложимите в случая правила — тези, които са установени с Конвенцията от Монреал, тези, които са предвидени в Регламент № 44/2001, или пък някакви други правила за компетентност, като например тези по член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006, предвиждащ, че когато ответникът подаде възражение срещу европейската заповед за плащане, производството продължава пред компетентните юрисдикции на държавата членка по произход на заповедта. Запитващата юрисдикция иска също да се установи какви последици би имал изводът ѝ за наличие или липса на международна компетентност на унгарските юрисдикции.

38 При тези обстоятелства Kúria (Върховният съд) решава да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли европейска заповед за плащане, която при издаването ѝ не е съобразена с целта на [Регламент № 1896/2006] или е издадена от орган, който няма международна компетентност, да бъде предмет на служебен преглед? Или при липсата на компетентност съдебното производство, образувано вследствие на възражение, трябва да се прекрати служебно или въз основа на направено искане?

2) Ако компетентен да разгледа делото е унгарски съд, следва ли уреждащото компетентността релевантно правило да се тълкува в смисъл, че сезираният във връзка с определянето ѝ Kúria [(Върховен съд)] трябва да посочи поне един съд, който при липсата на определен от процесуалното право на държавата членка компетентен съд е длъжен да разгледа по същество спора, възникнал при повдигането на възражение?“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

39 Според германското правителство преюдициалното запитване е недопустимо. В това отношение то твърди, че съгласно справката, която направило на 9 юни 2014 г. на уебсайта на Flight Refund, дружеството било преустановило дейността си за неопределен период и било спряло хода на започнатите от него производства по събиране на вземания. Поради това германското правителство предлага на Съда да поиска от запитващата юрисдикция информация относно хода на висящото пред нея производство.

40 Във връзка с това следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, които той определя съгласно своите правомощия и

проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност (решения Fish Legal и Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, т. 30 и Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, т. 29).

41 С оглед на твърдяната от германското правителство липса на процесуална предпоставка е достатъчно да се констатира, че в отговора си на отправеното ѝ от Съда искане за разяснения запитващата юрисдикция потвърждава, че производството по молбата за определяне на териториално компетентната юрисдикция, която да се произнесе по възражението от ответника в производството за европейска заповед за плащане, е все още висящо. Ето защо материалите по делото не позволяват да се приеме, че презумпцията за релевантност на преюдициалните въпроси в случая би могла да се постави под въпрос.

42 Преюдициалното запитване следователно е допустимо.

По съществото на спора

43 Преди да бъдат разгледани въпросите, които запитващата юрисдикция поставя, следва да се отбележи, че в отговора си до Съда на искането за разяснения тази юрисдикция изразява съмнения относно релевантните правила, приложими при определяне на международната компетентност на юрисдикциите на държава членка по дело за вземане, предмет на заповед за плащане, срещу която ответникът е подал възражение, в случай като разглеждания в главното производство, при който кредиторът посочва като правно основание за вземането си членове 6 и 7 от Регламент № 261/2004. Запитващата юрисдикция иска по-специално да се установи дали в такъв контекст са приложими правилата за международна компетентност по член 33 от Конвенцията от Монреал или тези по Регламент № 44/2001.

44 Освен това запитващата юрисдикция иска да се уточни обхватът на член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006, а именно дали тази разпоредба би могла да се тълкува в смисъл, че съдържа правило за компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход по смисъла на член 5, точка 1 от същия регламент, което правило е отделно от правилата по Регламент № 44/2001.

45 В това отношение следва да се напомни, на първо място, постоянната практика на Съда, съгласно която правото на уеднаквено обезщетение с фиксиран размер за пътник при закъснение на полет, каквото право може да бъде изведено от членове 5—7 от Регламент № 261/2004 и на което в случая се позовава Flight Refund — е независимо от правото на обезщетение по член 19 от Конвенцията от Монреал (вж. в този смисъл решения Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, т. 27 и Nelson и др., C-581/10 и C-629/10, EU:C:2012:657, т. 46, 49 и 55).

46 Тъй като правата, основани съответно на разпоредбите на Регламент № 261/2004 и на клаузите на Конвенцията от Монреал, спадат към различни правни уредби, правилата за международна компетентност по споменатата конвенция не се прилагат към молби, които са подадени единствено на основание Регламент № 261/2004 и които трябва да бъдат разгледани съгласно Регламент № 44/2001 (вж. в този смисъл решение Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, т. 27 и 28).

47 На второ място, по отношение на изложения от запитващата юрисдикция случай, представен в точка 44 от настоящото решение, Съдът вече е постановил, че подаденото от ответник в производство за европейска заповед за плащане възражение, чиито правни последици са уредени в член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006, не може да доведе до пророгация на компетентността на съдилищата на държавата членка по произход на заповедта за плащане по смисъла на член 24 от Регламент № 44/2001, и в този смисъл не означава, че след като подава такова възражение, дори и с него да не излага основания по съществото на делото, ответникът

приема компетентността на съдилищата на посочената държава членка да се произнесат по спора за вземането (вж. в този смисъл решение Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, т. 38, 41 и 43).

48 С оглед на изложеното следва да се приеме, че с въпросите си, които трябва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи какви правомощия и задължения има юрисдикция като запитващата на основание правото на Съюза, и по-специално на основание Регламент № 1896/2006 в случаите, когато е сезирана с искане да определи териториално компетентната юрисдикция на държавата членка по произход на европейска заповед за плащане и да разгледа въпроса за международната компетентност на съдилищата на тази държава членка по делото за вземането, предмет на заповедта за плащане, срещу която ответникът е подал възражение в предвидения за тази цел срок.

49 В това отношение следва да се напомни, че съгласно член 1, параграф 1, буква а) от Регламент № 1896/2006 целта на последния е да опрости, ускори и намали разходите за съдебни спорове по трансгранични дела, свързани с безспорни парични вземания, чрез създаването на европейска заповед за плащане. Съгласно член 2, параграф 1 от посочения регламент последният се прилага към граждански и търговски дела по трансгранични спорове независимо от характера на съда или правораздавателния орган.

50 При все това обаче особеното производство, което Регламент № 1896/2006 урежда, както и целите, които същият преследва, не могат да бъдат приложени, когато вземанията, представляващи предмет на заповедта за плащане, са оспорени чрез подаване на възражение по член 16 от същия регламент (вж. в този смисъл решения eco cosmetics и Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 и C-120/13, EU:C:2014:2144, т. 39 и Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, т. 31 и 42).

51 В случая обаче е установено, че в предвидения по член 16, параграф 2 от Регламент № 1896/2006 срок ответникът е подал възражение срещу издадената му европейска заповед за плащане. Тъй като член 17, параграф 1 е единствената разпоредба от посочения регламент, която урежда последиците от такова възражение, следва да се разгледа дали текстът ѝ и структурата на самия регламент позволяват да се определят правомощията и задълженията на юрисдикция като запитващата при обстоятелства като разглежданите в главното производство.

52 Текстът на член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 предвижда единствено че ако ответникът е подал възражение в предвидения за тази цел срок, производството следва автоматично да продължи пред компетентните съдилища на държавата членка по произход в съответствие с правилата на редовното гражданско производство, освен ако ищецът не е поискал изрично прекратяването на производството в такъв случай.

53 Що се отнася до структурата на Регламент № 1896/2006, от анализа на съображения 8 и 10 във връзка с член 26 от същия следва, че с него се установява процедура за европейска заповед за плащане, която представлява допълнително и факултативно средство за ищеца, като нито замества, нито хармонизира съществуващите механизми за събиране по съдебен ред на безспорни вземания по националното законодателство. Всъщност Регламент № 1896/2006 въвежда унифициран механизъм за събиране, гарантиращ еднакви условия за кредиторите и за длъжниците в рамките на целия Европейски съюз, като едновременно с това предвижда прилагане на процесуалното право на държавите членки по отношение на всички процесуални въпроси, които не са изрично разгледани в него.

54 Като се има предвид, че видно от структурата му, Регламент № 1896/2006 не цели хармонизиране на процесуалното право на държавите членки, както и предвид ограничения обхват на член 17, параграф 1 от този регламент, както бе уточнено в точка 52 от настоящото решение, посочената разпоредба трябва да се тълкува — в частта, в която предвижда, че ако

ответникът подаде възражение, производството продължава автоматично в съответствие с правилата на редовното гражданско производство — в смисъл, че не налага никакво особено изискване, свързано с естеството на юрисдикциите, пред които трябва да продължи производството, или правилата, които една такава юрисдикция трябва да приложи.

55 Следователно положение — при което след подадено от ответника възражение производството продължава пред юрисдикция като запитващата, която при обстоятелства като разглежданите в главното производство се произнася по въпроса дали юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане имат международна компетентност да разрешат спора относно вземането съгласно правилата по Регламент № 44/2001 в редовно гражданско производство — по принцип отговаря на изискванията на член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006.

56 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 72 от заключението си по делото, нито член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006, нито която и да било друга разпоредба от този регламент позволява да се установят правомощията и задълженията на юрисдикция като запитващата при обстоятелства като разглежданите в главното производство. Тъй като в Регламент № 1896/2006 липсва изрична уредба по този процесуален въпрос, то той съгласно член 26 от същия регламент се регулира от националното право.

57 Впрочем след като, видно от акта за преюдициално запитване, запитващата юрисдикция трябва да се произнесе по въпроса дали юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане разполагат с международна компетентност да разгледат делото за спорното вземане, като приложи за тази цел, както бе посочено в точка 46 от настоящото решение, правилата по Регламент № 44/2001, то се налага проверка относно евентуалните задължения, които последният предвижда за тази юрисдикция.

58 В това отношение е установено, че Регламент № 44/2001 не цели уеднаквяване на обхвата на задълженията за контрол, които националните юрисдикции имат при извършването на проверка относно международната си компетентност. Прилагането на релевантните национални разпоредби все пак не трябва да накърнява полезното действие на Регламент № 44/2001 (вж. решение Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, т. 59 и 60 и цитираната съдебна практика).

59 По отношение на изискванията, които следва да се спазват в хода на производството, следва също да се напомни, че всички разпоредби на Регламент № 44/2001 изразяват намерението в рамките на неговите цели да се гарантира, че производствата, водещи до постановяването на съдебни решения, протичат при зачитане на правото на защита (вж. в този смисъл решения G, C-292/10, EU:C:2012:142, т. 47 и A, C-112/13, EU:C:2014:2195, т. 51 и цитираната съдебна практика).

60 Във връзка с това следва да се отбележи, че както целта за добро правораздаване, залегнала в основата на Регламент № 44/2001, така и дължимото зачитане на независимостта на съда при упражняване на неговите функции налагат той да може да разгледа посочения въпрос в светлината на цялата информация, с която разполага, включително евентуално на твърденията на ответника (вж. в този смисъл решение Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, т. 64).

61 В случая, видно от акта за преюдициално запитване, запитващата юрисдикция разполага само с тази информация относно международната компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход, която ищецът ѝ е предоставил в молбата си за издаване на европейска заповед за плащане и която съгласно член 7, параграф 2, буква е) от Регламент № 1896/2006 може да бъде сведена само до основанията за международната компетентност, като ищецът не може да бъде задължен да излага критерии на привързване на вземането, предмет на европейската заповед за плащане, с държавата членка, където е подал молбата.

62 В това отношение следва да се отбележи, че представената на Съда преписка по делото не позволява да се установи националната правна уредба, приложима по отношение на производството, с което в случая запитващата юрисдикция е сезирана. В случай обаче, че съгласно националното процесуално право посочената юрисдикция е длъжна да прецени международната компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане само въз основа на изложените от ищеца в молбата му за издаване на тази заповед обстоятелства, то такова производство не може да гарантира нито полезното действие на правилата за компетентност, установени с Регламент № 44/2001, нито правото на защита на ответника.

63 Всъщност националната правна уредба, приложима по отношение на производството, с което в случая запитващата юрисдикция е сезирана, трябва да ѝ позволява да разгледа въпроса за международната компетентност съгласно предвидените в Регламент № 44/2001 правила и въз основа на цялата необходима ѝ за тази цел информация, както се посочва в точка 63 от заключението на генералния адвокат, като евентуално изслуша по този въпрос и страните.

64 В случай че това не е така, юрисдикцията може или да тълкува процесуалните правила в смисъл, че ѝ позволяват да изпълни споменатите изисквания, или да определи, както предлага самата запитваща юрисдикция, коя е юрисдикцията, която е материално компетентна да разгледа по същество спор за вземане като този в главното производство в рамките на редовно гражданско производство в качеството си на териториално компетентна юрисдикция и която в такъв случай би трябвало евентуално да се произнесе по собствената си международна компетентност с оглед на установените с Регламент № 44/2001 критерии.

65 Накрая, следва да се отговори и на въпросите на запитващата юрисдикция, свързани със задълженията, които има, след като разгледа въпроса за компетентността на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане при условията, напомнени в точки 62 и 63 от настоящото решение.

66 В това отношение, ако направената проверка покаже, че компетентността на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане може да се установи въз основа на разпоредбите на Регламент № 44/2001, юрисдикция като запитващата не би могла — без да засегне полезното действие на правилото от споменатия регламент, по което компетентността е установена — да прекрати производството с единствения мотив, че националното право не позволява да се установи териториално компетентната юрисдикция, която да се произнесе по същество по спорното вземане.

67 Всъщност, както се посочва и в писменото становище на унгарското правителство, тази юрисдикция е длъжна да тълкува националното право в смисъл, че ѝ позволява да установи или да определи юрисдикцията, която е териториално и материално компетентна да се произнесе по същество по вземането, предмет на заповедта за плащане, срещу която ответникът е подал възражение в предвидения за тази цел срок.

68 Впрочем прекратяването на делото за разглеждане по същество на спора за вземането, когато компетентността на юрисдикциите на държавата членка по произход на заповедта за плащане е установена въз основа на Регламент № 44/2001, би засегнало полезното действие и на член 17, параграф 1 от Регламент № 1896/2006, тъй като последната разпоредба изисква при подаване на възражение от ответника производството да продължи автоматично пред компетентните юрисдикции на държавата членка по произход на заповедта за плащане.

69 В случай обаче, че юрисдикциите на държавата членка по произход не са компетентни на основание Регламент № 44/2001, не се налага — обратно на това, което явно приема запитващата юрисдикция — служебен преглед по аналогия с член 20 от Регламент № 1896/2006 на заповедта за плащане, срещу която ответникът валидно е подал възражение.

70 В това отношение от практиката на Съда следва, че предвидената в член 20 от Регламент № 1896/2006 възможност за преглед на заповедта за плащане се отнася само за случаи, при които ответникът не е подал възражение в срока по член 16, параграф 2 от посочения регламент (вж. в този смисъл решение Thomas Cook Belgium, C-245/14, EU:C:2015:715, т. 47 и 48).

71 Освен това, тъй като процесуално положение като разглежданото в главното производство е уредено — видно от точки 55 и 56 от настоящото решение — не от разпоредбите на Регламент № 1896/2006, а от националното право, разпоредбите на посочения регламент, в това число и член 20 от него, не са приложими дори и по аналогия към това положение (вж. в този смисъл решение eco cosmetics и Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 и C-120/13, EU:C:2014:2144, т. 45).

72 Освен това съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1896/2006 заповед за плащане, срещу която ответникът е подал възражение в предвидения за тази цел срок, не подлежи на изпълнение. Юрисдикция като запитващата би могла следователно да констатира липса на компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане по Регламент № 44/2001 и да приложи предвидените в такъв случай от националното процесуално право последици.

73 С оглед на всички изложени съображения на поставените преюдициални въпроси следва да се отговори, че правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства, при които юрисдикция е сезирана с производство като главното, с което се иска да се определи териториално компетентната юрисдикция на държавата членка по произход на европейска заповед за плащане и да се разгледа международната компетентност на юрисдикциите на тази държава членка да се произнесат по делото за вземането, предмет на заповедта за плащане, срещу която ответникът е подал възражение в предвидения за тази цел срок:

— Регламент № 1896/2006 не указва правомощията и задълженията на тази юрисдикция и следователно на основание член 26 от същия регламент разглежданите процесуални въпроси се регулират от националното законодателство на държавата членка,

— Регламент № 44/2001 налага въпросът за международната компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане да се разреши по процесуални правила, които позволяват гарантирането на полезното действие на разпоредбите на същия регламент и правото на защита, като по този въпрос следва да се произнесе запитващата юрисдикция или юрисдикция, която тя определи като териториално и материално компетентна да разгледа в редовно гражданско производство спор за вземане като това в главното производство,

— ако юрисдикция като запитващата се произнася по международната компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане и приеме, че съгласно критериите по Регламент № 44/2001 те имат такава, посоченият регламент и Регламент № 1896/2006 я задължават да тълкува националното право в смисъл, че ѝ позволява да установи или да определи коя юрисдикция е териториално и материално компетентна да разгледа делото, а

— ако приеме, че международна компетентност липсва, юрисдикция като запитващата не е длъжна служебно да извърши преглед на заповедта за плащане по аналогия с член 20 от Регламент № 1896/2006.

По съдебните разноски

74 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Правото на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства, при които юрисдикция е сезирана с производство като главното, с което се иска да се определи териториално компетентната юрисдикция на държавата членка по произход на европейска заповед за плащане и да се разгледа международната компетентност на юрисдикциите на тази държава членка да се произнесат по делото за вземането, предмет на заповедта за плащане, срещу която ответникът е подал възражение в предвидения за тази цел срок:

— **Регламент (ЕО) № 1896/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за създаване на процедура за европейска заповед за плащане не указва правомощията и задълженията на тази юрисдикция и следователно на основание член 26 от същия регламент разглежданите процесуални въпроси се регулират от националното законодателство на държавата членка,**

— **Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела налага въпросът за международната компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейската заповед за плащане да се разреши по процесуални правила, които позволяват гарантирането на полезното действие на разпоредбите на същия регламент и правото на защита, като по този въпрос следва да се произнесе запитващата юрисдикция или юрисдикция, която тя определи като териториално и материално компетентна да разгледа в редовно гражданско производство спор за вземане като това в главното производство,**

— **ако юрисдикция като запитващата се произнася по международната компетентност на юрисдикциите на държавата членка по произход на европейска заповед за плащане и приеме, че съгласно критериите по Регламент № 44/2001 те имат такава, посоченият регламент и Регламент № 1896/2006 я задължават да тълкува националното право в смисъл, че ѝ позволява да установи или да определи коя юрисдикция е териториално и материално компетентна да разгледа делото, а**

— **ако приеме, че международна компетентност липсва, юрисдикция като запитващата не е длъжна служебно да извърши преглед на заповедта за плащане по аналогия с член 20 от Регламент № 1896/2006.**

Подписи